

РЕШЕНИЕ

№ 37299

гр. София, 28.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4676** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава X АПК във връзка с чл.172, ал.5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на Т. К. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 746/03.04.2026г., издадена от мл. автоконтрольор към сектор Пътна полиция, СДВР, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. 3)бб) ЗДвП– временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В жалбата са изложени съображения за невярно отразена фактическа обстановка в оспорения административен акт. Наведени са доводи за липсващо пътнотранспортно произшествие, ненапускане на местропроизшествието и несъответствие на предполагаемите щети.

В съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител. В депозираните писмени бележки се излагат подробни съображения за отсъствие на ПТП, липса на нарушение по чл.40, ал.1 от ЗДвП и непрецизна правна квалификация на нарушението по чл.123, ал.1 от ЗДвП.Посочва се, че е изтекъл нормативно определения срок и ПАМ следва да се счита за отпаднала. Претендират се разноски.

Ответникът в писмена молба изразява становище а неоснователност на жалбата, като същевременно посочва, че е отпаднало основанието за издаването на ЗППАМ и компетентните органи са прекратили действието й.

Съдът, като съобрази доказателствата в приложената административна преписка, както и допълнително представените от страните, намери за установено следното:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателката Т. на 03.04.2026г., така както е отразено в

нея, а жалбата е подадена на 06.04.2026г.- в предвидения процесуален срок и при наличието на правен интерес, поради което се явява допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

По делото е приложен Акт за установяване на административно нарушение бл.№ 0619271 от 03.04.2026г. Според изложените в АУАН констатации, на 19.03.2026г. около 16.57 часа в [населено място], жк Д., паркинга на бл.12 жалбоподателката е управлявала личния си автомобил "Л." с ДК [рег.номер на МПС], като при извършване на маневра "движение на заден ход" не се убеждава, че пътят за управляваното пътно превозно средство е свободен и реализира ПТП в паркирания отзад лек автомобил Хюндай с ДК [рег.номер на МПС], като не уведомява контролните органи на МВР.

Като нарушени разпоредби актосъставителя е посочил чл.40, ал.1 и ал.4 и чл.123, ал.1, т.3 б.В от ЗДвП.

Въз основа на така съставения АУАН и констатираните с него нарушения е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, с която на основание чл.171, т.1, б.з)бб ЗДвП е постановено временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на Т. К. Т. до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от три месеца.

Към административната преписка са представени (конкретно относими към фактическите изводи, отразени в АУАН) сведения от А. М. от 19.03.2026г. и скица на ПТП към протокол №3602/19.03.2026г., декларация от Т. Т. от 03.04.2026г., докладна записка УРИ 4332р 19882/23.03.2026г. Процесуалният представител на жалбоподателя е представил Протокол № 2026-1022-3602-1/19.03.2026г. и приложената към него скица. Представени са доказателства за хода на разпоредените процесуални действия по съставяне на АУАН и ЗППАМ, справка за нарушения на водача и доказателства за компетентността на административния орган, издал оспорения акт.

При така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Според нормата на чл.171 ЗДвП принудителните административни мерки, предвидени в закона, включително от категорията на процесната такава, се налагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21АПК и се издава по реда на глава пета, раздел втори от АПК.

Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл.171 АПК е извършено от водач на МПС административно нарушение, което се установява с АУАН, съставен от компетентните длъжностни лица.

Оспорената заповед за прилагане на принудителната административна мярка е издадена от компетентен орган – младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в ОПП, СДВР. Като доказателство по делото е приета Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която са определени да осъществяват контрол по ЗДвП основни структури на МВР, между които и Столична дирекция на вътрешните работи на МВР, в рамките на обслужваната територия (точка 1. 3. от заповедта). По делото е приложена и Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директор СДВР за оправомощаване на длъжностни лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП, сред които полицейските органи по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР в отдел "Пътна полиция" СДВР. Видно от приетата по делото Заповед № 513з-9638/13.09.2024г. Н. Б. Г. е преназначен на изпълнителска длъжност- младши автоконтрольор I степен в 01 група "Пътен контрол" на 01 сектор "Пътен контрол и организация

на движението" към ОПП, СДВР. Така посоченото определяне на служби за контрол по ЗДвП от страна на министъра на вътрешните работи, както и оправомощаването на ответника в производството от страна на ръководител на служба за контрол, настоящият състав на съда намира за надлежно направени, поради което оспорената заповед се явява издадена от компетентен орган.

Формално в заповедта са посочени фактически и правни основания за издаване на акта.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), предвижда налагане на принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца. В разпоредбата са посочени множество състави на нарушения: по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

В титулната част на оспорената заповед е посочено нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, а конкретната описана фактология е "при извършвана маневра на заден ход не се убеждава, че пътят е сводобен и реализира ПТП" и "нарушила задълженията си като участник в ПТП".

Съответно, разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200 лв. водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие;

Отделно от горното, нарушението на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП, което цифрово е изписано в съставения АУАН предвижда, че ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания като не употребяват алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози до пристигането на контролните органи.

Съществено значение за законосъобразността на оспорената заповед има въпросът дали установената от административния орган фактическа обстановка осъществява състава на нарушението, посочено като основание за прилагане на принудителната административна мярка. В оспорената заповед е посочено, че жалбоподателката е нарушила задълженията си като участник в ПТП, като в описанието на нарушението в АУАН е прието, че при извършване на маневра „движение на заден ход“ е реализирала ПТП с паркиран автомобил и не е уведомила контролните органи. В АУАН като нарушена е посочена, наред с чл. 40 ЗДвП, разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП.

Тази правна квалификация обаче не намира необходимото фактическо покритие в установените по делото обстоятелства. Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, елемент на хипотезата е липсата на съгласие относно обстоятелствата, свързани с произшествието. Липсата на съгласие между участниците не е странично или факултативно обстоятелство, а елемент от обстоятелствата, при която възниква именно задължението за уведомяване по б. „в“. В конкретния случай обаче от административната преписка не се установява наличие на такава предпоставка. Напротив, според самото описание на административния орган другият автомобил е бил паркиран, като на мястото не е имало негов водач или друг участник, с когото

жалбоподателката да е могла да обсъди или оспори обстоятелствата, свързани с произшествието. При това положение липсва установен фактически субстрат, въз основа на който да се направи извод за наличие на „несъгласие между участниците“ по смисъла на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП. Законът не свързва задължението за уведомяване с всяко ПТП, при което са причинени само имуществени вреди, а с конкретна хипотеза – липса на съгласие между участниците относно обстоятелствата на произшествието. В административния акт не са изложени факти, от които да се установява наличието на такова несъгласие, нито е посочено с кого именно жалбоподателката е била в несъгласие и по кои обстоятелства.

Доколкото от изложеното в административната преписка може да се направи извод, че ответникът евентуално поддържа наличие на нарушение, изразяващо се в напускане на местопроизшествието, следва да се посочи, че това представлява различна хипотеза на нарушение на задълженията на участник в ПТП, която не може да бъде приравнена на визираната в чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП. За приложението на съответната правна норма следва да бъдат установени конкретните факти, обуславящи нейното приложение, включително фактическото напускане на мястото на произшествието при наличие на съответното законово задължение.

В случая обаче в оспорената заповед не е посочено като фактическо основание, че жалбоподателката е напуснала местопроизшествието, нито това е надлежно установено и описано в АУАН като конкретно изпълнително деяние. В акта е посочено, че жалбоподателката не е уведомила контролните органи, като нарушението е квалифицирано по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП. Следователно не може впоследствие, в рамките на съдебното производство, липсващата фактическа констатация за несъгласие между участниците или за напускане на местопроизшествието да бъде заместена с ново фактическо и правно основание.

При тези данни оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон и при несъответствие между установените факти и приложената правна норма, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, които в случая възлизат на 300 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. К. Т. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 746/03.04.2026г., издадена от мл. автоконтрольор към сектор Пътна полиция, СДВР, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. 3)бб) ЗДвП– временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Т. К. Т. разноски по делото в размер на 300 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от

ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.